

Praha dne 25. března 2020
v den Slavnosti Zvěstování Páně

Milé děti, žáci, žákyně, studenti a studentky,

píši vám tento dopis, protože myslím, že je to důležité. Budu rád, když si ho přečtete a budete o něm přemýšlet.

Před několika týdny se změnila naše životy ze dne na den. Nikdo to nečekal, nikdo na to nebyl ani v nejmenším připravený. Byli jsme zvyklí, že žijeme v bezpečné a svobodné době. Že můžeme chodit, kam chceme, a můžeme se vídat s lidmi, které máme rádi, kdykoliv na to máme chuť. Že můžeme libovolně cestovat. I když se vám třeba často nelíbilo, že od pondělí do pátku musíte do školy, byla to jistota. Nic z toho najednou neplatí. Školy jsou zavřené, nesmíte do kina a nemůžete se vídat s kamarády, jak jste byli zvyklí. Dokonce vám dospělí říkají, že raději nepůjdete ani na návštěvu za dědou a babičkou, abyste je neohrozili. Venku skoro nikdo nechodí, život jako by zmizel. Všechno vypadá - zahalené do roušek – strašidelně, pocit jistoty a bezpečí jako by se vytratil.

Bůh na nás sesílá různé zkoušky. Jsem starý muž a zažil jsem takové životní zkoušky, o kterých vy se už učíte jen v dějepisu a neumíte si je moc představit. Koronavirus a jeho šíření je trochu jiný, protože se týká nás všech a je na nás, jak v této zkoušce obstojíme všichni společně. Každý z nás máme svou velkou roli a je důležité, jak se k ní postavíme. Zvládnutí situace není v rukou jen naší vlády a státu, našich skvělých a odvážných doktorů a zdravotníků nebo třeba hasičů, vojáků či policistů. Je v rukou každého z nás, a tím teď myslím i vás, děti, žáky, studenty.

Svět se obrátil vzhůru nohama nejen vám, ale i vašim rodičům, prarodičům a učitelům. Je toho na ně hodně a dělají všechno možné, aby se o vás dobře postarali. Chtěl bych, abyste si toho všimli. Abyste viděli, co pro vás vaši nejbližší dělají, co se děje kolem vás a že i vy můžete pomoci. Teď vidíte lásku, o které mluvil Pán Ježíš, v pravém slova smyslu v přímém přenosu. Lidé si pomáhají navzájem, šíjí roušky, starším lidem chodí na nákupy. Mladí zdravotníci, často ještě nedostudovaní, jsou připraveni na okamžik, kdy budou povoláni do služby, aby se mohli starat o nemocné, skauti pomáhají už od samého počátku.

Možná se zdá, že je to strach, který lidi spojil. Já si to ale nemyslím. Vidím, že to byla láska, která lidi spojila. Láska k bližnímu, obětavá a maximálně pokorná. Taková, jaká má být, a která v tom světě před epidemií jako by nebyla tolik vidět.

I vy můžete pomoci a já vás o to prosím. Plňte svoje úkoly na dálku svědomitě. Poslouchejte svoje rodiče a učitele; věřím tomu, že i těm méně oblíbeným už se po vás moc stýská a udělali by všechno pro to, abyste mohli zase normálně společně svádět boj se vzděláním ve třídě. Rodiče se snaží být vám ku pomoci při plnění vašich školních povinností, ale ani oni nezvládnou všechno. Když budete bez omlouvání a s radostí přistupovat k vaší škole na dálku, pomůžete tak všem a všichni si toho budou moc vážit. Vždyť vy, děti, jste ti Pánem Ježíšem nejmilovanější a ve vás je naděje. A jsem přesvědčen, že je mezi vámi mnoho takových, kteří jednou jako dospělí budete pomáhat při řešení dalších, jiných těžkých zkoušek, které přijdou. A k tomu budete potřebovat vědomosti, znalosti a zkušenosti, které i teď získáváte tak intenzivním, nezvyklým způsobem při vyhlášení nouzového stavu.

Na začátku dopisu jsem psal, že „jako by se ztratil pocit jistoty“. Záměrně jsem použil podmiňovací způsob, kondicionál, jak se učíte vy větší v českém jazyce. „Jako by“... Ve skutečnosti se ale jistota neztratila. Jsem si jist, že Bůh nás má rád. Že i tato zkouška má svůj důvod. Nevím, možná se má ukázat, že i mobily, tablety a komunikace na dálku, všechno, co vaši rodiče nemají rádi a my staří tomu tolik nerozumíme, má svou světlou stránku a může nás posunout dál. Možná se má ukázat, že umělá inteligence pro lidstvo nemusí být hrozbou, ale naopak nám pomůže přežít, či vyvarovat se nemoci, třeba díky chytré karanténě. Anebo třeba jen Bůh viděl, že je načase, abychom se zklidnili, začali v tichosti svých duší přemýšlet a našli k němu zpět tu správnou cestu, cestu lásky a pokory.

Vám dětem moc děkuji, že se učíte a pomáháte svým rodičům a učitelům. Že jim dáváte radost a smysl všechno zvládnout. Vážím si toho.

Myslím na vás a vám všem, vašim rodičům, prarodičům, blízkým, přátelům, učitelům, kamarádům a všem lidem vyprošuji Boží milost.

kardinál Dominik Duka OP
arcibiskup pražský a primas český